

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

פחות מטפס. טמאה תחתיהן תחת היזו המטמאה. תחתיהן וביניהן טמא. דאזו העודף מערב את הטמאה ומביא את הטמאה לתחתיהן. וכן הטמאה ביניהן או תחת המותר תחת העודף. רבי אליעזר אומר תחתיהן וביניהן טמא. דאף על גב דליקא טפח עודף מביא את הטמאה לתחתיהן. האיל ועודף עליו קצת. רבי יהושע אומר ביניהן ותחת המותר טמא. מה שצין זה אחד לשני. ומה שתחתיהן בארץ כנגד המותר טמא. ותחתיהן תחת התחתון טהור. כיון שאין במותר טפח אין מביא את הטמאה תחת התחתון. וזהו שכן אם ביו עצמו יש בו פותח טפח, ואין ביניהן פותח טפח. ואין התחתון גבוה מן הארץ טפח, וזו העליון אינו גבוה מן התחתון טפח. אכל בין עליון לארץ יש פותח טפח. אם טמאה תחתיהן הרי כל שנמצא דאין התחתון חוצץ פיון שאין העליון לבין הארץ טפח. וזהו כאלו העליון מהליל על הטמאה. ואם טמאה ביניהן או על גביהן, כנגדו עד לרקיע טמא. ועין פירוש הרשב"א דלפי גרסת המשנה שלט צריך לפרש דמיידי ביש בין התחתון לארץ פותח טפח. ואין פירוש הרשב"א דליגיט "טמאה תחתיהן או ביניהן. תחתיהן וביניהן טמא. עד גביהן, כנגדו עד לרקיע טמא. ומה שתחתיהן טהור". דאף על גב שאינו גבוה מחברו טפח הרי גבוה מן הארץ טפח. ז' אין גבוה מן הארץ טפח. וזהו שכן ביניהן פותח טפח בין שיש ביניהן פותח טפח בין שאין ביניהן פותח טפח. טמאה ביניהן פותח טפח. טמאה תחתיהן או ביניהן או על גביהן, טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת, דלא חייצי כלל. והוה כדעת פירוש הר"ש לדעיל במשנה ה'. וכן שתי יריעות שנת גבוהות מן הארץ פותח טפח וגבוהות זו מזו טפח. דיון שוה לדיון שני וזוין.

פרק טו א סגוס עבה. כגד אמר עב מאד, או וכפת עבה.

בול עץ אל פי שעבון יותר מטפחין. ואם נתנו על גבי הטמאה. זה שיהיה טמא. הארץ פותח טפח. הוה רק אם יש תחתיה חלל טפח. כגדיים שהם קפוליים, מקפלים כמה קפוליים זו על גבי זו. אין מביאות את הטמאה עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח. אכל אם עליונה גבוהה טפח, אף על גב שהבדדים נתונים תחתיה מביאה את הטמאה. האיל והיא גבוהה טפח. טבילות של עץ, לוחות של עץ שהן מנחות זו על גבי זו. אין מביאות את הטמאה עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח. ואם העליונה גבוהה טפח אפילו מנחות אחת על השנייה ואין שום אריר ביניהן העליונה מביאה את הטמאה. ואם היה הטבילות של שיש, אם אין אריר טפח טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת. לפי שהן נחשבות כארץ. הוה כגל בעל צורות. דאמאי וכלים ותחתייה הכלים טהורים אם אין מאהילי אחד על השני. דאין כאן דיו אהל. לפי שהן נחשבו כארץ. אכל אם הו של עץ אין נחשבו כארץ.

הזיו גבוה מן הפתח יתר מכאן משנים עשר טפחים. מביא את הטמאה רק בפותח טפח. שאינו מוצרך עם הפתח. העשרות. אכנים כדורות בעגל מסביב לפתח לני, והפתוחים הצירים שעושים מאכן מעל הפתח או מעל החלון לני. מביאין את הטמאה בפותח טפח. ז' זו שעל גבי הפתח, מביא את הטמאה תחתיה על הכלים בפותח טפח. הוה אם נסתם הפתח, ולהכי בעינן שעור פותח טפח. זו שעל גבי החלון בין חלון ששערו רום אצבעים. כגון שיני המכאר, בין זו שעל גבי חלון ששערו מלא מקדה. הוה העושה חלון בתחלה. בכל אלו שעור זו שעל גביהם בכל שהא. רבי יוסי אומר בכל חלון שעור מלאו. הוה חלון ששערו אצבעים. שעור הוה בין באצבעים. חלון ששערו מלא מקדה. שעור הוה גם מלא מקדה. ז' קנה שעל גבי הפתח לארדו מקדה מצד חוץ. אפילו קנה מנח גבוה מאה אמה מן הפתח. מביא את הטמאה, ושעור כל שהוא. כיון שהקנה משלטל החמירו בו יותר מכזו. דברי רבי יהושע. רבי יוחנן בן נורי אומר. אל יחמיר זה מן שעור למעלה משנים עשר טפחים שדור בפותח טפח. ז' זו שהוא סובב את כל קתלי הבית מבחוץ, והוא רחב טפח. ואכל ויחוספס בפתח שלש אצבעות. הוה העלמה מן הפתח יש זו ברחב שלש אצבעות. הוה פחות מטפח. והשטפה את ד' אצבעות ובשאר הפתח אין שם יז. אם טמאה בבית כלים שתחתיה תחת היזו טמאים. לפי שדרך הטמאה לצאת, ואם טמאה תחתיה, תחת היזו, רבי אליעזר מטמא את הבית. כיון שהיו חמור משטמא בכל שהוא. מביא את הטמאה לבית שלש אצבעות. ורבי יהושע מטהר. ג' זו שאין כאן טפח, וכן הדין בחצר שהיא מקפת אכסדרה משלה. והאכסדרה אוקלת בפתח מוקף. ורבי יהושע אומר. כלים שבאכסדרה טמאים. ואם טמאה באכסדרה רבי אליעזר מטמא את הבית ורבי יהושע מטהר. ה' שני וזוין זה על גבי זה. והוכיחו זה כנגד זה. ויש בהן פותח טפח, שכל אחד מהן רחבו טפח על טפח ארדו. וביניהן פותח טפח. הוה התחתון גבוה מן הארץ טפח והעליון גבוה מן התחתון טפח. אם הטמאה תחת התחתון, הרי מה שתחתיה טמא. וזהו גבי טהור. ורבי יהושע אומר. רבי יוחנן בן נורי אומר. אכל מה שנמצא תחת התחתון או מעל העליון, ורבי יהושע אומר. ואם טמאה על גביהן, הוה על גבי העליון כנגדו עד לרקיע טמא. וכל השאר טהור. ואם היה זה העליון עודף זהו התחתון פותח טפח. שגולט טפח יותר מן התחתון, טמאה תחתיהן וביניהן טמא. דהעודף מערב את הטמאה בכל המקום גם תחת התחתון. אכל מעל העליון טהור. דהעליון חוצץ. ואם טמאה על גביהן על הדין העליון כנגדו עד לרקיע טמא. הוה העליון עודף על התחתון

פרק טו א סגוס עבה וכפת עבה. אין מביאין את הטמאה עד שיהו גבוהין מן הארץ פותח טפח. קפולין זו על גבי זו, אין מביאות את הטמאה עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח. טבילות של עץ זו על גב זו אין מביאות את הטמאה, עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח. ואם היו של שיש, טמאה בוקעת ועולה, בוקעת ויורדת. וכן שתי יריעות שהן גבוהות מן הארץ פותח טפח:

אין מביאין את הטמאה. אם נתנו על גבי הטמאה. זה שיהיה טמא. הארץ פותח טפח. הוה רק אם יש תחתיה חלל טפח. כגדיים שהם קפוליים, מקפלים כמה קפוליים זו על גבי זו. אין מביאות את הטמאה עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח. אכל אם עליונה גבוהה טפח, אף על גב שהבדדים נתונים תחתיה מביאה את הטמאה. האיל והיא גבוהה טפח. טבילות של עץ, לוחות של עץ שהן מנחות זו על גבי זו. אין מביאות את הטמאה עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח. ואם העליונה גבוהה טפח אפילו מנחות אחת על השנייה ואין שום אריר ביניהן העליונה מביאה את הטמאה. ואם היה הטבילות של שיש, אם אין אריר טפח טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת. לפי שהן נחשבות כארץ. הוה כגל בעל צורות. דאמאי וכלים ותחתייה הכלים טהורים אם אין מאהילי אחד על השני. דאין כאן דיו אהל. לפי שהן נחשבו כארץ. אכל אם הו של עץ אין נחשבו כארץ.

משניות מבוארות

מסכת אהלות פרק טו

ב טבילות של עץ שהן סמוכות זו לזו עד שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהן, ודרך קרני הטבילות שאין ברחבן טפח, והן גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן כגון כראשונה, הנוגע בשניה טמא. כאלו נגע כראשונה, רבי אהלל מתחשב והוה כאלו נגע בכלים הנוגעים במת, כדנתן בפרק א משנה ג, כלים הנוגעים במת ואם בכלים וכו' טמאין טמאת בשעה. כלים שפתח הראשונה, בעד הטמאה תחתיה טמאים, ושתחת השניה טהורין, כיון שאין ברחב הקרנות תחתון טפח. השלחן שהוא עשוי כמין חיבתו, והוה לו ארבע דפנות, הכסוי שעל התיבה אינו מביא את הטמאה בקרביה שישא מן הטבילתו או תמיה עד שיהא בו בליטוי עצמה רובע בפותח טפח, דכפותו מהו אינו מביא את הטמאה, וגם ביש בו טפח אינו מוצרך עם מה שבתוך הרובע, ורבי יוחנן חוצץ ומועל הטמאה מלעבר, כן נראה לי פירוש הרשב"א.

ב טבילות של עץ שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהם והן גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, הנוגע בשניה, טמא טמאת בשעה, כלים שפתח הראשונה טמאים, ושתחת השניה טהורין. השלחן אינו מביא את הטמאה, עד שיהא בו רובע בפותח טפח: ג' חבית שהן יושבות על שוליהן כו מטות על צדיהן, כאריר, והן נוגעות זו בזו בפותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, טמאה בוקעת ועולה, בוקעת ויורדת. במה דברים אמורים, בטהורות. אכל אם היו טמאות או גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, תחת כלם טמא: ד' בית שחצוצו בנקרים או ביריעות מן הצדדים או מן הקורות, טמאה בבית, כלים שבחצוצו טהורים. טמאה בחצוצו, כלים שבבית טמאים. כלים שבחצוצו, אם יש שם פותח טפח, טמאה. ואם לאו, טהורים: ה' חצוצו מארצו, טמאה בחצוצו, כלים שבבית טמאים. טמאה בבית, כלים שבחצוצו, אם יש במקומם טפח טפח על טפח על רום טפח, טהורים. ואם לאו, טמאין. שארצו של בית כמוהו עד התהום: ו' בית שהוא מלא תבן ואין בינו לבין הקורות פותח טפח, טמאה בכנים, כלים שבכנגד יציאה טמאים. טמאה בחוץ, כלים שבכנים, אם יש במקומם טפח על טפח על רום טפח, טהורים. ואם לאו, טמאים. אם יש בין תבן לקורות פותח טפח, בין כך ובין כך טמאים: ז' בית שמלאו עפר או צרורות, ובטלו, וכן כרי של תבואה, או גל של צרורות, אפילו כנולו של עכו, ואפילו טמאה בצד הכלים, במה בוקעת ועולה, בוקעת ויורדת: ח' חצר הקבר, העומד בתוכה טהור, עד שיהא בה ארבע אמות, כדברי רבי שמאי. בית הלל אמרין, ארבעה טפחים. קורה שישא גולל לקבר, בין עומדת בין מושה על צדה, אין טמא אלא כנגד הפתח. עשה ראשה גולל לקבר, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים. ובזמן שהוא עמיד לגוד, הוה טמא אילו, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים לקבר, ורבי יהודה אומר, קלה חבור: ט חבית שהיא מלאה משקים טהורים ומקפת צמיד פתיל, ועשאה גולל לקבר, הנוגע בה, טמא טמאת שבעה, והחבית והמשקים טהורין.

ב טבילות של עץ שהן סמוכות זו לזו עד שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהן, ודרך קרני הטבילות שאין ברחבן טפח, והן גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן כגון כראשונה, הנוגע בשניה טמא. כאלו נגע כראשונה, רבי אהלל מתחשב והוה כאלו נגע בכלים הנוגעים במת, כדנתן בפרק א משנה ג, כלים הנוגעים במת ואם בכלים וכו' טמאין טמאת בשעה. כלים שפתח הראשונה, בעד הטמאה תחתיה טמאים, ושתחת השניה טהורין, כיון שאין ברחב הקרנות תחתון טפח. השלחן שהוא עשוי כמין חיבתו, והוה לו ארבע דפנות, הכסוי שעל התיבה אינו מביא את הטמאה בקרביה שישא מן הטבילתו או תמיה עד שיהא בו בליטוי עצמה רובע בפותח טפח, דכפותו מהו אינו מביא את הטמאה, וגם ביש בו טפח אינו מוצרך עם מה שבתוך הרובע, ורבי יוחנן חוצץ ומועל הטמאה מלעבר, כן נראה לי פירוש הרשב"א.

ב טבילות של עץ שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהם והן גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, הנוגע בשניה, טמא טמאת בשעה, כלים שפתח הראשונה טמאים, ושתחת השניה טהורין. השלחן אינו מביא את הטמאה, עד שיהא בו רובע בפותח טפח: ג' חבית שהן יושבות על שוליהן כו מטות על צדיהן, כאריר, והן נוגעות זו בזו בפותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת. במה דברים אמורים, בטהורות. אכל אם היו טמאות או גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, תחת כלם טמא: ד' בית שחצוצו בנקרים או ביריעות מן הצדדים או מן הקורות, טמאה בבית, כלים שבחצוצו טהורים. טמאה בחצוצו, כלים שבבית טמאים. כלים שבחצוצו, אם יש שם פותח טפח, טמאה. ואם לאו, טהורים: ה' חצוצו מארצו, טמאה בחצוצו, כלים שבבית טמאים. טמאה בבית, כלים שבחצוצו, אם יש במקומם טפח טפח על טפח על רום טפח, טהורים. ואם לאו, טמאין. שארצו של בית כמוהו עד התהום: ו' בית שהוא מלא תבן ואין בינו לבין הקורות פותח טפח, טמאה בכנים, כלים שבכנגד יציאה טמאים. טמאה בחוץ, כלים שבכנים, אם יש במקומם טפח על טפח על רום טפח, טהורים. ואם לאו, טמאים. אם יש בין תבן לקורות פותח טפח, בין כך ובין כך טמאים: ז' בית שמלאו עפר או צרורות, ובטלו, וכן כרי של תבואה, או גל של צרורות, אפילו כנולו של עכו, ואפילו טמאה בצד הכלים, במה בוקעת ועולה, בוקעת ויורדת: ח' חצר הקבר, העומד בתוכה טהור, עד שיהא בה ארבע אמות, כדברי רבי שמאי. בית הלל אמרין, ארבעה טפחים. קורה שישא גולל לקבר, בין עומדת בין מושה על צדה, אין טמא אלא כנגד הפתח. עשה ראשה גולל לקבר, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים. ובזמן שהוא עמיד לגוד, הוה טמא אילו, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים לקבר, ורבי יהודה אומר, קלה חבור: ט חבית שהיא מלאה משקים טהורים ומקפת צמיד פתיל, ועשאה גולל לקבר, הנוגע בה, טמא טמאת שבעה, והחבית והמשקים טהורין.

ב טבילות של עץ שהן נוגעות זו לזו עד שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהן, ודרך קרני הטבילות שאין ברחבן טפח, והן גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן כגון כראשונה, הנוגע בשניה טמא. כאלו נגע כראשונה, רבי אהלל מתחשב והוה כאלו נגע בכלים הנוגעים במת, כדנתן בפרק א משנה ג, כלים הנוגעים במת ואם בכלים וכו' טמאין טמאת בשעה. כלים שפתח הראשונה, בעד הטמאה תחתיה טמאים, ושתחת השניה טהורין, כיון שאין ברחב הקרנות תחתון טפח. השלחן שהוא עשוי כמין חיבתו, והוה לו ארבע דפנות, הכסוי שעל התיבה אינו מביא את הטמאה בקרביה שישא מן הטבילתו או תמיה עד שיהא בו בליטוי עצמה רובע בפותח טפח, דכפותו מהו אינו מביא את הטמאה, וגם ביש בו טפח אינו מוצרך עם מה שבתוך הרובע, ורבי יוחנן חוצץ ומועל הטמאה מלעבר, כן נראה לי פירוש הרשב"א.

ב טבילות של עץ שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהם והן גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, הנוגע בשניה, טמא טמאת בשעה, כלים שפתח הראשונה טמאים, ושתחת השניה טהורין. השלחן אינו מביא את הטמאה, עד שיהא בו רובע בפותח טפח: ג' חבית שהן יושבות על שוליהן כו מטות על צדיהן, כאריר, והן נוגעות זו בזו בפותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת. במה דברים אמורים, בטהורות. אכל אם היו טמאות או גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, תחת כלם טמא: ד' בית שחצוצו בנקרים או ביריעות מן הצדדים או מן הקורות, טמאה בבית, כלים שבחצוצו טהורים. טמאה בחצוצו, כלים שבבית טמאים. כלים שבחצוצו, אם יש שם פותח טפח, טמאה. ואם לאו, טהורים: ה' חצוצו מארצו, טמאה בחצוצו, כלים שבבית טמאים. טמאה בבית, כלים שבחצוצו, אם יש במקומם טפח טפח על טפח על רום טפח, טהורים. ואם לאו, טמאין. שארצו של בית כמוהו עד התהום: ו' בית שהוא מלא תבן ואין בינו לבין הקורות פותח טפח, טמאה בכנים, כלים שבכנגד יציאה טמאים. טמאה בחוץ, כלים שבכנים, אם יש במקומם טפח על טפח על רום טפח, טהורים. ואם לאו, טמאים. אם יש בין תבן לקורות פותח טפח, בין כך ובין כך טמאים: ז' בית שמלאו עפר או צרורות, ובטלו, וכן כרי של תבואה, או גל של צרורות, אפילו כנולו של עכו, ואפילו טמאה בצד הכלים, במה בוקעת ועולה, בוקעת ויורדת: ח' חצר הקבר, העומד בתוכה טהור, עד שיהא בה ארבע אמות, כדברי רבי שמאי. בית הלל אמרין, ארבעה טפחים. קורה שישא גולל לקבר, בין עומדת בין מושה על צדה, אין טמא אלא כנגד הפתח. עשה ראשה גולל לקבר, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים. ובזמן שהוא עמיד לגוד, הוה טמא אילו, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים לקבר, ורבי יהודה אומר, קלה חבור: ט חבית שהיא מלאה משקים טהורים ומקפת צמיד פתיל, ועשאה גולל לקבר, הנוגע בה, טמא טמאת שבעה, והחבית והמשקים טהורין.

ב טבילות של עץ שהן נוגעות זו לזו עד שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהן, ודרך קרני הטבילות שאין ברחבן טפח, והן גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן כגון כראשונה, הנוגע בשניה טמא. כאלו נגע כראשונה, רבי אהלל מתחשב והוה כאלו נגע בכלים הנוגעים במת, כדנתן בפרק א משנה ג, כלים הנוגעים במת ואם בכלים וכו' טמאין טמאת בשעה. כלים שפתח הראשונה, בעד הטמאה תחתיה טמאים, ושתחת השניה טהורין, כיון שאין ברחב הקרנות תחתון טפח. השלחן שהוא עשוי כמין חיבתו, והוה לו ארבע דפנות, הכסוי שעל התיבה אינו מביא את הטמאה בקרביה שישא מן הטבילתו או תמיה עד שיהא בו בליטוי עצמה רובע בפותח טפח, דכפותו מהו אינו מביא את הטמאה, וגם ביש בו טפח אינו מוצרך עם מה שבתוך הרובע, ורבי יוחנן חוצץ ומועל הטמאה מלעבר, כן נראה לי פירוש הרשב"א.

ב טבילות של עץ שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהם והן גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, הנוגע בשניה, טמא טמאת בשעה, כלים שפתח הראשונה טמאים, ושתחת השניה טהורין. השלחן אינו מביא את הטמאה, עד שיהא בו רובע בפותח טפח: ג' חבית שהן יושבות על שוליהן כו מטות על צדיהן, כאריר, והן נוגעות זו בזו בפותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת. במה דברים אמורים, בטהורות. אכל אם היו טמאות או גבוהות מן הארץ פותח טפח, טמאה תחת אחת מהן, תחת כלם טמא: ד' בית שחצוצו בנקרים או ביריעות מן הצדדים או מן הקורות, טמאה בבית, כלים שבחצוצו טהורים. טמאה בחצוצו, כלים שבבית טמאים. כלים שבחצוצו, אם יש שם פותח טפח, טמאה. ואם לאו, טהורים: ה' חצוצו מארצו, טמאה בחצוצו, כלים שבבית טמאים. טמאה בבית, כלים שבחצוצו, אם יש במקומם טפח טפח על טפח על רום טפח, טהורים. ואם לאו, טמאין. שארצו של בית כמוהו עד התהום: ו' בית שהוא מלא תבן ואין בינו לבין הקורות פותח טפח, טמאה בכנים, כלים שבכנגד יציאה טמאים. טמאה בחוץ, כלים שבכנים, אם יש במקומם טפח על טפח על רום טפח, טהורים. ואם לאו, טמאים. אם יש בין תבן לקורות פותח טפח, בין כך ובין כך טמאים: ז' בית שמלאו עפר או צרורות, ובטלו, וכן כרי של תבואה, או גל של צרורות, אפילו כנולו של עכו, ואפילו טמאה בצד הכלים, במה בוקעת ועולה, בוקעת ויורדת: ח' חצר הקבר, העומד בתוכה טהור, עד שיהא בה ארבע אמות, כדברי רבי שמאי. בית הלל אמרין, ארבעה טפחים. קורה שישא גולל לקבר, בין עומדת בין מושה על צדה, אין טמא אלא כנגד הפתח. עשה ראשה גולל לקבר, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים. ובזמן שהוא עמיד לגוד, הוה טמא אילו, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים לקבר, ורבי יהודה אומר, קלה חבור: ט חבית שהיא מלאה משקים טהורים ומקפת צמיד פתיל, ועשאה גולל לקבר, הנוגע בה, טמא טמאת שבעה, והחבית והמשקים טהורין.

ומקפש בחייט' דמייירי שנכנס לחצר בשרה תבד ומקלד, דאם עבר על הקבר קבר וטמא בבואו. קורה שעשאה גולל לקבר, כסוי על פתח הקבר, בין היא עומדת, בין שהיא נושע על צדה, אין טמא אלא כנגד הפתח של הקבר, והנוגע בקצה הקורה הפנח חוץ לקבר, טהור, דבגולל אינו מטמא אלא מה שיש נגד חלל הקבר. עשה ראשה גולל לקבר, רבי יוחנן עומדת על הקבר כמו אילו, אין טמא אלא עד ארבעה טפחים מחוץ לקבר, ומארבע אמות ולמעלה טהור הנוגע (וצריך עיון בחייט'ו), ובזמן שהוא עמיד לגוד, הוה נדאק בזמן שהוא עומד לקצץ החלק למעלה מארבע אמות, אלא על פי שלט מצו עצי. רבי יהודה חולק אתנא קמא, והוא אומר כלו חבור לטמא, ואפילו עומד לקוץ כל זמן שלא קצץ. ז' חבית של חרס, שהיא מלאה משקים טהורים ומקפת צמיד פתיל, ועשאה גולל לקבר, שכשה היא חלל לקבר, הנוגע בה, בעוד החבית על הקבר טמאת שבעה כנוגע במת עצמה, כדתיב (מבבב' טו טו) "וכל אשר יגע על פני השדה" לרבות גולל חופק, והחבית והמשקים טהורין, דכלי חרס המקפ צמיד